

Na základě exekučního titulu proti Elvíře V-ové jakožto universální dědičce a v zastoupení pozůstalosti po Rudolfu V-ovi navrhl vymáhající věřitel povolení exekuce proti Elvíře V-ové. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Vymáhající strana marně se pokouší odstraniti rozpor mezi exekučním titulem, podle něhož jest dlužníkem a k placení byla odsouzena »Elvíra V-ové jako universální dědička a v zastoupení pozůstalosti po Rudolfu V-ovi«, a mezi exekučním návrhem, by byla povolena exekuce na jmění Elvíry V-ové, velkostatkářky v H., výkladem, že i podle exekučního titulu jest Elvíra V-ová zavázána osobně, svým vlastním jměním, a dodatkem jako »universální dědička« byl naznačen jen důvod, proč byla odsouzena k placení. V exekučním titulu jest povinná strana označena nejenom jako universální dědička, nýbrž také ještě slovy »v zastoupení« pozůstalosti, a tomuto označení nelze rozuměti jinak, než že k placení byla odsouzena pozůstalost a že rozhodnutí bylo doručeno k rukám Elvíry V-ové proto, že jako universální dědička pozůstalost zastupuje. Exekuce byla tedy navržena a povolena proti jiné osobě, než která jest podle exekučního titulu skutečným dlužníkem.

Čís. 10189.

Význam a účel krycí směnky jest ten, že, dokud závazek z úvěru nebyl úplně vyrovnán, ručí dlužník z krycí směnky stále, ovšem jen do výše, do které se zaručil. Nezáleží na tom, zda a kdy byla směnka zažalována a jaký byl dlužný zůstatek na kontokorentním účtu v době žaloby, pokud se týče vydání směnečného platebního příkazu. Výtěžku z ní lze použiti k úhradě dlužného zůstatku z úvěru touto směnkou zaručeného, třebaž se úvěrová pohledávka po zažalování směnky zvýšila.

(Rozh. ze dne 27. září 1930, Rv II 799/29).

Žaloba směnečné dlužnice, by bylo uznáno právem, že nárok směnečné věřitelky ze směnečného platebního příkazu byl zaplacením zrušen, byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Žalobkyně se domáhá výroku, že nárok žalované ze směnečného příkazu ze dne 10. září 1927 byl zaplacením zrušen, bráníc se tím poznatelně proti přípustnosti exekuce, povolené žalované na základě tohoto exekučního titulu, třebaže to v žalovaném návrhu výslovně neuplatňuje. Jde zřejmě o žalobu podle § 35 ex. ř. a postačuje žalobní prosba, jak byla v žalobě upravena, třebaže není zcela přesná (srov. rozhodnutí

čís. 9453 sb. n. s.). Jest nesporno, že se žalobkyně zaručila žalované jako rukojmí a plátce za dluh firmy M. z úvěru, žalovanou této firmě poskytnutého, do výše 50.000 Kč a že za tím účelem podepsala také krycí směnku, která pak byla vyplněna na 50.000 Kč a dne 9. září 1927 zažalována, načež byl vydán 10. září 1927 směnečný platební příkaz, na jehož základě byla povolena mobilární exekuce, dne 19. září 1927 zajišťovací a 24. prosince 1928 uhrazovací k vydobytí nedoplatku 5.062 Kč. Dovolatelka tvrdí, že celý dluh firmy M., pokud se zaň zaručila, byl po vydání směnečného platebního příkazu zaplacen a že tím zanikl i její rukojemský závazek. Při tom vychází z právního názoru, že její ručení nemůže býti rozšiřováno na pohledávky žalované, které byly připsány v kontokorentním účtu k tíži firmy M. po podání směnečné žaloby, pokud se týče po vydání směnečného platebního příkazu, totiž na útraty právního zástupce žalované ke dni 13. února 1928 2.879 Kč 64 h a na úroky připsané dne 30. listopadu 1928 částkou 2.364 Kč 32 h, ježto se zažalováním směnky a vydáním směnečného platebního příkazu stal směnečný dluh zcela odlišným od závazku ze záruční listiny a na místo krycí směnky vstoupil právoplatný směnečný platební příkaz, jímž dluh jest určen co do výše i splatnosti, takže není již totožný s neurčitým nárokem ze záruční listiny, který, není-li splněn, může býti sice vymáhán řádnou civilní žalobou, ale nemůže býti pojat do směnečného platebního příkazu a na jeho základě exekučně vymáhán, poněvadž při jeho vydání neexistoval. S tímto právním názorem nelze souhlasiti. Dovolatelka si neuvědomuje význam a účel krycí směnky, jímž jest, že, dokud závazek z úvěru nebyl úplně vyrovnán, ručí dlužník z krycí směnky stále, ovšem jen v mezích záruky, t. j. jen do výše, do které se zaručil. Nezáleží na tom, zda a kdy byla směnka zažalována a jaký byl dlužný zůstatek na kontokorentním účtě v době žaloby, pokud se týče vydání směnečného příkazu, neboť směnka až do úplného zaplacení celé úvěrové pohledávky nepřestala býti směnkou krycí a lze po případě výtěžku z ní použití k úhradě dlužného zůstatku z úvěru touto směnkou zaručeného, i když se úvěrová pohledávka po zažalování směnky zvýšila, neboť žalobou nevzdal se ještě věřitel záruky za celou úvěrní pohledávku. Dokud tedy vázne na účtu firmy M. nedoplatek, a že tomu tak, bylo odvolacím soudem zjištěno, nelze tvrditi, že nárok žalovaného z krycí směnky zanikl zaplacením, neboť podle tohoto zjištění neuplatila žalobkyně nebo její spolurukojmí neb třetí osoby na její účet celých 50.000 Kč, nýbrž jen 24.786 Kč 10 h.

Čís. 10190.

Pokud neručí majitel sanatoře za úraz hosta sklouznutím na linoleu.

(Rozh. ze dne 27. září 1930, Rv II 860/29).

Žalobce, lázeňský host, sklouzl na linoleu v sanatoři a poranil se. Žalobní nárok na náhradu škody proti majiteli lázní neuznal p r o c e s n í